CLAY | NYT

Nr. 5, oktober 2026

*En af sommerens markante udstillinger på CLAY Keramikmuseum var **Keramik med kant - Ny donation fra Erik Veistrup.** Udstillingen viste bl.a. værker af en række unge og eksperimenterende kunstnere. En af disse var Astrid Specht Seeberg. Redaktionen har givet Astrid ordet i en artikel om, hvad der har gjort hende til en billedkunstner med stor skabertrang.*

Når materialet spejler det indre

- om Macau, havet, intuition og CLAYPLAY

Astrid Specht Seeberg
Jeg venter her, 2025
Glaseret stentøj
Foto: Astrid Specht Seeberg

af Astrid Specht Seeberg, keramiker og performancekunstner

Jeg har altid haft en stærk trang til at skabe. Som barn tegnede jeg, spillede musik og fandt på ting med hænderne. I dag arbejder jeg som billedkunstner med keramik, skulptur og performance. Jeg prøver at give form til noget, der kan være svært at sætte ord på.

Jeg voksede op i København, ved vestkysten på Fanø og boede også tre år i Macau, Kina, da jeg var lille.
Jeg husker havet, de hvide sten i gården og templerne, hvor jeg kunne stå længe og bare kigge. Vand og fisk var en del af omgivelserne, og jeg samlede små sten og gav dem til mine venner. Den sanselige opmærksomhed på steder, overflader og stemninger er stadig med mig. Jeg tror ikke, at mine værker kan føres tilbage til én bestemt erindring, men den tidlige erfaring af at være i en anden kultur og tæt på havet har sat sig i mig.

Jeg drømte længe om at komme ud at sejle. Kort før verden lukkede ned under corona, tog jeg af sted på en seks måneder lang rejse op langs Australiens østkyst. Vi levede i bevægelse

→

med vejret og havet, mens der på land var en helt anden form for stilstand. Det blev en skelsættende oplevelse, men rejsen er ikke hele forklaringen på min kunst. Det afgørende var snarere, at jeg efter den vågnede med en historie, jeg havde brug for at fortælle. Mit indre liv begyndte at spejle sig i det, jeg så omkring mig, og det ydre gav mig adgang til noget intimt, som før havde været svært at vise. Jeg følte, at jeg kunne begynde at lave kunst.

Jeg er selvlært og har lært gennem erfaring ved at kaste mig ud i udfordringer og blive ved. Jeg kan godt lide at begynde, før jeg ved præcis, hvordan noget skal lykkes. Samtidig er respekt for materialet og processen afgørende for mig. Jeg vil gerne realisere vanskelige former, men det kræver, at jeg forstår lerets tyngde, tørretid og grænser. Jeg har brugt mange år på at lære materialet at kende på min egen måde.

Mine ideer opstår ofte som billeder, der samler oplevelser og indtryk, jeg har taget ind. På et tidspunkt begynder de at samle sig omkring en form eller en idé, som får en symbolsk betydning for mig. Jeg kan mærke, at den hænger sammen med den tilstand eller periode, jeg befinder mig i, selvom jeg ikke altid kan forklare forbindelsen med det samme. Det er en proces, der er blevet mere kompleks, efterhånden som jeg har tilegnet mig mere viden og erfaring med materialerne.

Videnskaben er en vigtig del af den viden, jeg tager med mig. Samtaler med marinbiologen Susie Bagotai har åbnet for detaljer om havets organismer, som udfordrer vores vante forestillinger om krop, køn, styrke og sårbarhed. Hajens hud er for eksempel dækket af små tandlignende strukturer, og søhestens formering – hvem der bærer og føder ungerne – vender vores forventninger på hovedet. Den slags viden bliver ikke til en opskrift på et værk. Den bliver en del af mit indre billedlager sammen med musik, steder, møder og andre erfaringer.

Jeg arbejder meget intuitivt, men intuition betyder ikke, at der ikke ligger noget bag. Den bygger på alt det, jeg har set, lært og mærket. Nogle gange går jeg i gang med en ret klar retning; andre gange begynder jeg med en fornemmelse og følger leret, mens formen vokser frem. Jeg kan først senere forstå, hvad værket har samlet op. Det er vigtigt for mig, at processen kan vise mig noget, jeg ikke allerede vidste.

Balance og spejling vender ofte tilbage i mine skulpturer. Jeg oplever en dualitet i alt liv: dele, der ligner hinanden og samtidig er forskellige, og som søger at afstemme sig med hinanden. Det kan være mellem mennesker, der bliver forelskede og prøver at finde en fælles rytme, eller i kroppens egne modsatrettede kræfter. I mine værker kan to former derfor stå over for hinanden, støtte hinanden eller trække i hver sin retning. Jeg kan ikke presse den balance frem. Den opstår, når formen selv kalder på den.

Jeg er optaget af kontraster: blankt over for mat, figurativt over for abstrakt, noget genkendeligt over for noget flydende eller åbent. Jeg kan godt lide, når en skulptur både synes at holde sammen og være ved at give slip. De store formater gør, at man møder værket fysisk i rummet og mærker dets volumen og tyngde. Men jeg ønsker ikke at bestemme, hvad mødet skal føre til. En beskuer kan se en organisme, en krop, et landskab eller noget helt andet. Jeg er nysgerrig på de forbindelser, andre selv finder, også hvis de vælger at beholde dem for sig selv.

De seneste år har jeg arbejdet mig frem til en mere bæredygtig arbejdsform med keramikken. Jeg har lært at være i bedre harmoni med ovnen og de glasurer, jeg selv har udviklet. Før kunne jeg ligge vågen med mareridt om, at ovnen brød sammen, og at værkerne smeltede til en sort masse. Nu kommer værkerne som regel ud uden katastrofer, selvom resultatet stadig kan overraske. Jeg kender mine glasurer bedre, og jeg har fundet farver og overflader, jeg holder af. Det føles også som at have lært noget om mig selv gennem de udtryk, jeg vender tilbage til.

Farven er ikke bare et lag til sidst. Den er med til at skabe værkets stoflighed og stemning. Jeg arbejder ofte med naturlige toner og oxider, men jeg vælger farver efter den enkelte form og bruger også mere syntetiske farver, når værket kalder på det. Jeg lægger lag på lag og accepterer, at ovnens varme ændrer glasuren. Det uforudsigelige er stadig vigtigt, men jeg behøver ikke længere undersøge glasurerne for deres egen skyld. Jeg har fundet et formsprog, som jeg kan arbejde videre fra.

Astrid Specht Seeberg
Accept, 2026
Anker, træ, glaseret stentøj
Foto: Astrid Specht Seeberg

→

Den samme tillid til det uafklarede findes i mit performanceprojekt CLAYPLAY. Her bygger deltagere lermasker på deres egne ansigter med lukkede øjne. Når synet forsvinder, må hænderne finde vej gennem berøring, og deltagerne kan ikke hele tiden kontrollere, hvordan masken ser ud. Jeg guider forløbet, men prøver ikke at bestemme, hvad den enkelte skal skabe. De uvante, lidt klodsede bevægelser får lov til at blive en del af værket.
I hverdagen er vi ofte optaget af at være effektive, tilpasse os og få tingene til at fungere. CLAYPLAY åbner for en anden rytme. Deltagerne sidder med leret, mærker dets vægt og arbejder uden et klart mål for, hvordan resultatet skal se ud. Tiden kan føles anderledes, og man mister måske for en stund den sædvanlige fornemmelse af, hvor kroppen slutter, og materialet begynder. For mig er det ikke en øvelse i at lave den rigtige maske. Det er en mulighed for at blive i en handling, før den skal vurderes eller bruges til noget.

Jeg vil gerne kunne fortælle om mine egne tanker, filosofier og fysiske processer, men jeg vil ikke fortælle publikum, hvad de skal tænke eller føle. Vi kommer alle med forskellige erfaringer. Hvis jeg på forhånd fastlægger oplevelsen, stiller jeg mig over beskueren og lukker for den udveksling, jeg selv er interesseret i. Jeg vil hellere høre, hvad andre opdager, eller lade værket følge dem videre, uden at de behøver at forklare det til mig. Kunsten må gerne give noget, før man præcist ved, hvad det er.

Nu mærker jeg, at keramikken har givet mig et fundament. Jeg har lært mine glasurer og ovn bedre at kende, og det gør mig klar til at bevæge mig mod andre materialer. Jeg er draget af råhed og af mødet mellem det rå og det bearbejdede. Den interesse kan fortsætte i kontrasterne mellem blanke og matte flader, det figurative og det flydende, det samlede og det opsprættede. Det er ikke et brud med det, jeg har lavet indtil nu, men næste del af en proces, hvor materialet igen kan lære mig noget.

I dag elsker jeg fortsat at rejse og har for nyligt været i den berømte skulpturby Pietrasanta og har arbejdet med marmor.

Astrid Specht Seeberg
Time Worm, 2024
Stentøj
Foto: Ole Akhøj

Værket *Time Worm* af Astrid Specht Seeberg er doneret til CLAYs Samling fra privatsamleren Erik Veistrup.
Værket kan ses på udstillingen *What's New* indtil den 11. april 2027.

På CLAYs mellemetage vises for øjeblikket Bacheloruddstillingen 2026 fra Det Kongelige Danske Akademi på Bornholm, hvor 10 keramikere udstiller deres afgangsværker. Værkerne viser, hvad der bevæger sig hos nyuddannede keramikere lige nu. Materiale, design, teknikker og form undersøges som et led i personlig kunstneriske udvikling. En af dimittenderne er Emilie Fruergaard, som fortæller om sit afgangsprojekt REFORM.

Projekt REFORM

Emilie Fruergaard ved drejebænken
Foto: Rasmus Kvist Media / Totem

af Emilie Fruergaard, keramiker og dimittend fra KDAK

I mit afgangsprojekt REFORM har jeg valgt at arbejde med cylinderen som et udgangspunkt for mine værker. Udover at være grundformen er cylinderen også udgangspunktet for projektets konceptuelle form.
I tilblivelsen af REFORM har jeg fokuseret på temaerne konstruktion, transformation, balance og bevægelse. Cylinderen er konstrueret på drejeskiven for gennem modellering at blive transformeret til en skulptur, der rummer både bevægelse og balance. Jeg har brugt drejeskiven som værktøj til at skabe flere individuelle cylindriske dele, som er blevet modelleret sammen til større skulpturelle konstruktioner. Jeg har valgt at bevare de synlige drejeriller i hver cylinder for at tydeliggøre den anvendte teknik og samtidig understrege, at leret er i konstant bevægelse gennem skabelsesprocessen.
En anden væsentlig præmis for projektet er, at jeg gerne vil brændefyre mine værker. En teknik, der giver dybde, skaber spil og et forløb i værkerne, der fortæller om ildens, askens og saltets møde hermed. Disse elementer er med til at skabe variationer i overfladen, som skaber en materiel dybde. Dette er også grunden til, at alle dele i mit værk er uglaserede for i højere grad at efterlade plads til både asken og saltet. Brændefyring er en proces, der kræver samarbejdspartnere,

→

tilstedeværelse og en analog tilgang til at forstå processen bag keramik. Denne del af processen har haft stor betydning for resultatet.

Min interesse for cylindere opstod, da jeg var i praktik i Grækenland hos den græske keramiker George Vavatsis på 4. semester. Jeg blev fascineret af den allestedsnærværende cylindriske form i det urbane landskab i Thessaloniki og Athen. Både antikke søjler og arkitektoniske fragmenter præger bybilledet. I observationen og fortolkningen heraf forandrede cylinderen sig fra at være en geometrisk form til også at bære en kulturel, historisk og symbolsk mening.

Cylinderen symboliserer for mig ideen om en begyndelse. De græske cylindere repræsenterer tegn på den antikke civilisation og begyndelsen på demokratiet. Samtidig er cylinderen også den form, vi alle starter med at øve os i at skabe på drejeskiven, inden den kan tage form som eksempelvis en vase. Cylinderen eksisterer i et stadie af potentiale: den er både en færdig form, men også et udgangspunkt for at forme. Dette er også grunden til, at det føltes naturligt, at mit bachelorprojekt skulle tage udgangspunkt i cylinderen.

Som en afrunding på mine studier på Det Kongelige Akademi, markerer dette projekt en transition fra uddannelse til professionel praksis. Projektet repræsenterer en søgen efter at finde mit eget formsprog udenfor uddannelsens rammer. For mig er projektet REFORM en række skulpturelle værker, der kan ses som metaforer for både personlige og kunsteriske begyndelser.

Udstillingen kan ses indtil den 29. november 2026.

Emilie Fruergaard
Procesformundersøgelse
Foto: Rasmus Kvist Media / Totem

Emilie Fruergaard
Reform
Foto: Rasmus Kvist Media / Totem

Sammen satte vi vores aftryk

CLAY Keramikmuseum og Royal Run

Royal Run krukken
Sammen satte vi vores aftryk
Foto: privat

af redaktionen på CLAY Nyt

Sammen satte vi vores aftryk er titlen på en stor krukke med en helt usædvanlig tilblivelse. Krukken er et fællesværk skabt i Middelfart under Royal Run den 25. maj 2026 og er designet, formgivet og efterfølgende brændt på Tommerup Keramiske Værksted.

I et samarbejde mellem Middelfart Billedskole og CLAY Keramikmuseum blev et helt særligt og kreativt indslag arrangeret for de løbere, der havde valgt 5 km ruten. Deltagerne løb forbi CLAY Keramikmuseum - og selvfølgelig skulle de have ler i hænderne.
En stor cylinderformet krukke i fugtigt ler var opstillet på Kongebrovejen uden for CLAY og indbød Kongen og alle løbere til at sætte deres fingeraftryk i det fugtige ler, inden de fortsatte op igennem Kongebroskoven.

Det blev til hundredvis af flotte fingeraftryk. Nogle klaskede deres fingre dybt i det våde ler, mens andre mere forsigtigt placerede tommelfingeren et udvalgt sted i leret. Også mange tilskuere til løbet kom forbi krukken med et ønske om at sætte et aftryk eller forme et hjerte af familiemedlemmernes fingeraftryk, som de håbede på at genfinde, når krukken var blevet brændt.

Nogle dage senere blev krukken transporteret tilbage til Tommerup Keramiske Værksted. Her skulle krukken tørre, inden den blev glaseret og brændt og igen transporteret til CLAY, hvor vi har haft fornøjelsen af at nyde den dybt blå, smukke og særlige krukke. Det oplyses, at den blå farve er inspireret af Royal Runs kongeblå farver.

Den 25. september blev den store flotte krukke overdraget til Frivilligcenter Middelfart. Her har krukken fundet sin placering udenfor centret, hvor den kan beses.
Adressen på Frivilligcenter Middelfart er: P. V. Tuxensvej 5, Middelfart

Donation til CLAY Venner

Generalforsamling 2027

Ivan Weiss overrækker skålen til Maria Pedersen
CLAY Venners bestyrelse
Foto: privat

af redaktionen på CLAY Nyt

Det var en meget vidende og oplagt keramisk kunstner, vi mødte i udstillingen *Ler, pensel og glasur*, da CLAY Keramikmuseum og CLAY Venners bestyrelse inviterede CLAY Venner til et møde med kunstneren selv.
Ivan Weiss fortalte levende og engageret om sit keramiske univers, sin tid på Den kgl. Porcelainsfabrik, det lærerige ophold i Japan og sine mange unikaarbejder i stentøj og porcelæn.

Ivan Weiss indledte sin fortælling med en hilsen til medlemmerne af CLAY Venner. Han var imponeret over det høje medlemstal i venneforeningen og pointerede vigtigheden af medlemskaber i fx venneforeninger, fordi det styrker interessen for keramik og er med til at udbrede samtalen om keramik og kunst. Som en tak for dette overrakte han en skøn skål til CLAY Venner til udlodning på generalforsamlingen 2027.

Skålen kan ses i skabet i CLAY Venners udstillingsrum på mellemetagen.

For yderligere læsning henvises der til artiklen *Ivan Weiss. Ler, pensel og glasur* i CLAY Nyt nr. 3, 2026, af museumsinspektør Christina Rauch Oxbøll.

NYT FRA CLAY KERAMIKMUSEUM

Julemarkedet på CLAY

Traditionen tro slår CLAY Keramikmuseum dørene op til årets julemarked onsdag den 2. december 2026.
Kom og vær med til en dag fyldt med julestemning og kunsthåndværk. Hvert år samler vi en række kunstnere, keramikere og designere, så du kan finde unikke, håndlavede julegaver, der skiller sig ud fra det sædvanlige. Udover keamik og design vil du finde andet kunsthåndværk og spændende delikatesser.

Markedet finder sted i museets udstillingssale. Da Café CLAY er under ombygning, holder caféen lukket under julemarkedet. I stedet byder CLAYs lille udendørs julecafé på mindre anretninger og varme drikke dagen igennem.

Julemarkedet på CLAY har åbent fra kl. 10-19 onsdag den 2. december, 2026. Billetter til julemarkedet skal købes på forhånd på CLAYs hjemmeside. Billetterne sælges med ankomsttider, så du ved billetkøb vælger et tidsrum på 30 minutter, hvor du kan ankomme til julemarkedet. Når du først er kommet ind, er du velkommen til at blive, så længe du har lyst.
Entré: DKK 75,-
Prisen kan ikke kombineres med medlemskab af CLAY Venner eller andre medlemskaber/rabatordninger.

UDSTILLINGER ANDRE STEDER

Efterårsudstilling 2026

Galleri Visby, Mårup Kirkevej 62, Lønstrup, 9800 Hjørring

Keramikken på efterårsudstillingen 2026 er skabt af norske keramiker Ole Morten Rokvam. Han leger med de forskellige elementer som tud, hank, ben og sammensætter dem på nye måder. Ole Morten Rokvams værker er brændefyrede, og han bruger denne brændingsteknik til yderligere at skabe udtryk i sine værker.
Ole Morten Rokvams værker kan ses i galleriet indtil den 30. december 2026.

NYT FRA CLAY VENNERS BESTYRELSE

Rettelse i CLAY Nyt nr. 4, 2026, i artiklen På keramikjagt

Artiklens forfatter har gjort redaktionen opmærksom på, at der har indsneget sig en redaktionel fejl på side 7 i billedteksten til et billede nederst på siden. Billedteksten ændres til: **Steffen Anker, Keramisk vase.** Redaktionen beklager fejlen.
Den store blå vase indgår i gevinsterne til generalforsamlingen 2027 og kan ses i CLAY Venners udstillingsrum.

Steffen Anker
Keramisk vase
Foto: privat

Udgives af foreningen CLAY Venner
Redaktion: Susan Lejsgaard, susanlejsgaard@gmail.com og Bodil Toft, btoft50@gmail.com
Layout: Heidi Kunst, Kulturkalenderen & Grafisk Bureau
Ophavsret: Redaktionen af CLAY Nyt bestræber sig på at kontakte alle retmæssige ophavsmænd m/k. Eventuelle overtrædelser er sket utilsigtet og uden forsæt

Næste nr. udkommer medio december 2026